

Я кохаю його

Адам.

Адам, Адам, Адам. Він сидить за два ряди попереду в задушливій класній кімнаті. Теплі сонячні промінці витанцьовують крізь вікно, навстіж прочинене в буйне пізні літо. Перший шкільний день, а я сиджу й марю про те, як приємно було б перебирати пальцями ці темно-каштанові кучері, що в'ються по його шиї. Коли заплющую очі, то також можу бачити перед собою темні очі, які вдивляються прямісінько в мої, хоча такого ніколи насправді не траплялося. Насправді їм зaledве відомо про моє існування.

Адам та Аманда. Ціле літо я немов витала десь у повітрі, як та кулька у формі серця, а мої мрії сягали того світу, де існували *Адам та Аманда*.

У мріях я була певна, що коли повернуся назад до школи, після того, як підросту за *цілісіньке* літо, от тоді, *тоді* я нарешті наважуся заговорити до нього. До Адама. Тоді я нарешті наважуся сказати «привіт» чи

«здоров» і, можливо, навіть запитати, як минуло літо. Чи він також відпочивав десь на дачі за містом?

Але ж ні. Коли я сьогодні прийшла до школи, знайшла нашу нову класну кімнату, відшукала мою найкращу подругу Сарі та помітила Адама за кілька метрів від мене, все тіло заціпеніло. Немов один із королівських вартових, я, виструнчившись, завмерла на місці і лиш незмигтно дивилася поперед себе. Сарі легенько штовхнула мене, та оскільки мої ноги міцно вросли у землю, тіло похилилося в незграбному падінні. Я ледве встигла випростати руки, щоб не гепнутися головою об брудну підлогу.

На мить я так і зависла, на відстані двох сантиметрів між моїм носом та лінолеумом, втупилась у нього і повільно стежила, як впевненість у собі покидає тіло, мов той брунатний колір, що поступово блякне восени.

Коли я врешті-решт піднялася та оглянулася, Адам вже десь зник із класної кімнати, не оглядаючись, та й взагалі не звертаючи уваги на моє падіння.

— Усе в порядку, Амандо? — запитала Сарі.

— Авжеж, — відповіла я. — Просто навіяла собі, що все піде *краще*.

Важко сказати, чи вона також очікувала, що все піде *краще*, чи очікувала саме цього: що я завмру і спіткнуся, і все одно не *наважуся*. Сарі знала мене краще, ніж будь-хто, і незважаючи на всі ці довгі літні розмови про те, як я наважуся заговорити до Адама, коли ми повернемося до школи, не здивуюся, якщо десь глибоко всередині Сарі гадала, чи то пак, *знала*, що я все одно не наважуся. Це так *властиво* мені, *не наважуватися*.

Мені вирвалося жалюгідне зітхання. Сарі нічого не сказала, натомість просунула свою тонку руку під мою і повела через класну кімнату до останнього ряду, де в самому куті були дві вільні парти.

Я сиджу і захоплено на неї дивлюся, на цю наймудрішу та найдобрішу людину, яку я тільки знаю. Помічаю, як сильно виросло її волосся за літо і як воно спадає їй по спині світлими пасмами, мов дельта Амазонки на шляху до Атлантичного океану. Пронизливі оченята м'якшають від теплої усмішки, а її маленький носик здається червоним і засмаглим. Над очима розкинулася пара великих виразних брів, зведених від хвилювання за мене.

Я дуже стараюся не думати про Адама, але він сидить всього за два ряди попереду і крутить олівець на кінчиках пальців. Він єдиний у класі, хто вміє так робити, а за літо став іще вправнішим.

Намертво прикипівши ліктем до парти, він тримає олівець між великим та вказівним пальцями, а тоді середнім передає силу і закручує його в ідеальний спіт. Прокрутивши три кола, він уміло його ловить і закручує знову, немов це найпростіше, що може бути на світі. Я тренувалася все літо, але спромоглася максимум прокрутити якесь жалюгідне коло до того, як олівець падав на підлогу.

Олівець в Адамовій руці повністю мене гіпнотизує, і я продовжую марити про те, як моя рука перебирає темні кучері. Що, якби я якимось чином змогла опинитися одразу за ним у черзі в їдальні, тоді можна було б майже зовсім тихо й непомітно провести рукою по його волоссю.

На щастя, мій сон серед білого дня перериває Янне, наша класна керівниця, що вихором влітає до класу.

— Усім привіт! — весело кричить вона нам, та все одно їй не вдається привернути до себе достатньо уваги.

Ми продовжуємо розмовляти одні з одними, поки Янне намагається навести лад і розставити все на свої місця вгорі біля вчительського столу. Аркуші з природознавства розлітаються з підвіконника до підніжжя книжкової шафи, а нові маркери валяються біля дошки. На її голові в'ється цілий вінок рудих кучерів, що підстрибують догори і донизу з кожним її рухом. Обличчя Янне рум'яне від сонця та геть усе вкрите ластовинням, що купчиться особливо щільно довкола її невеличкого носика. З нагоди свята вона одягнула велику батикову жовто-бузкову сукенку, що розвівається туди-сюди перед нами, немов то пурхає якийсь щасливий папуга.

Вона обертається до класу й по-товариськи промовляє:

— Ох, як же я за вами скучила!

Сарі та я ледь усміхаємося одна одній і з наших поглядів розуміємо, що насправді й ми за нею скучили.

— З поверненням до школи! — продовжує вона. — Я ледве вас всіх впізнаю, так ви сильно вирости за літо.

Вона привітно всміхається до нас:

— Так приємно знову вас усіх тут бачити, я з нетерпінням чекаю цього нового навчального року, який ми проведемо разом!

Янне невпинно теревенить, поки я повільно мандрую думками. Невдовзі мої думки вже десь у геть

іншому місці: за два ряди попереду, де темно-каштанові кучері. Там сидить Адам і крутить олівця, він немов належить до зовсім іншого, набагато крутішого місця. Його плечі зсутулені, а між лопатками на червоній футболці видніється тонка смужка поту.

— Я кохаю його, — тихенько шепочу Сарі, яка піднімає очі від свого наплічника, де вона довго нишпорила в пошуках ручки та паперу.

— Ти це серйозно? — питає вона з глибоким хвилюванням у голосі.

— Так. Я зрозуміла це, коли знову його побачила. Я кохаю його.

— Це дуже сильне слово, — нагадує мені Сарі, — тато каже, що його треба використовувати лиш якщо *справді* це відчуваєш. Так само, як і зі словом «ненавиджу», так можна казати, якщо почуття *настільки* сильні, що іншими словами їх не описати.

— Але немає ніякого іншого слова. Я кохаю його. І за літо стало тільки гірше.

Глибоке зітхання прокочується моїм тілом, і я сповзаю на стільці ще нижче. Навіть Сарі не може тут нічого вдіяти.

Аж раптом до мене пробиваються слова Янне:

— А ще цього року кожен, звісно ж, отримає свого підопічного!

Ентузіазм Янне заразний, і навіть я, зі всіма своїми клопотами, не можу стримати усмішки. Кожен у класі мріяв стати наставником вже дуже давно, певно, ще з того часу, коли ми самі були підопічними. Ми всі вже марили, як кожному з нас доручають якогось милого першокласника під опіку.

Я припіднімаюся та трішки випрямляюся на стільці, і мені вперше за день вдається зосередитися на чомусь іншому, окрім Адама.

Янне продовжує:

— Ми розподілимо підопічних *завтра*, маю для вас ще трошки практичної інформації, але повернімося до цього вже *після* обіду.

Хвиля невеличкого зітхання прокочується нетерплячим класом, та Янне не зважає.

— Перш за все я хочу, щоб цей час тут і зараз ми використали для того, аби наново *познайомитися* одне з одним, наново *відчути* одне одного та *звикнути* до голосів одне одного, щоб все стало так, як було два місяці тому перед початком літніх канікул.

Цими словами Янне мала на увазі, щоб ми порозсідалися, де хочемо, і говорили, з ким хочемо. Я обертаюся до Сарі і вже збираюся сказати щось про Адамові кучері, як хриплий голос позаду перебиває мене:

— Здоров!

То Кай, який швиденько дає нам обом «п'ять».

Ми з Сарі обидві тепло йому всміхаємося. Кльово знову бачити Кая. Він третій з нашої трійці, і тепер ми в повному складі.

— Ну що там? — безтурботно продовжує він.

— Нічого такого, — Сарі відповідає за нас обох та посувається, звільняючи місце для Кая, так, щоб вони обоє вмістилися на одному стільці.

— Ага, ага, — глузливо каже Кай і всідається. — Не бачив вас все літо, але за цей час *нічого* не відбулося. Зрозуміло.

Кай вдає ображеного, але його обличчя випромінює тепло та доброзичливість.

— Ти ж розумієш, що я мала на увазі, — вибачливо каже Сарі. — Нічого такого не *відбувається* саме зараз.

Ми всі разом регочемо, а тоді Кай починає розповідати нам про свої літні канікули. Тато Кая родом з Гамбії, тож він їздив ген в Африку, провідати свою родину. Його шкіра, доволі темна цілий рік, тепер просто палає. Його очі, зелені, наче порожні пляшки з-під вина, світяться, коли він говорить чи сміється. За губами, великими і завжди трішки пухкими, ховається ряд нерівних зубів.

Поки Кай та Сарі продовжують обговорювати свої літні канікули, мій погляд ковзає до Адама. Чому так до дідька важко бути закоханою? Чому всередині повинно так *весь час* горіти? Немов у мене не залишається ні секунди для себе, адже я постійно ношу зі собою крихітного гномика, що сидить десь глибоко в камері серця і нетерпляче шкребе по його стінках.

Нас перебиває дзвінок на перерву, і весь клас рушає до шкільного подвір'я, де теплі сонячні промені манять всіх надвір. Поки ми йдемо, Кай продовжує горланити про дядьків, тіток та вуличних котів, а ми з Сарі регочемо.

Раптом мене відволікає гіпнотичний запах, що навіює думки про полуничний мілкшейк та шоколадний торт. Я піднімаю голову й виявляю, що крокую одразу за Адамом. Мої рухи ціпеніють і стають різкими. Я немов млію, залишаючись при свідомості, і Сарі, яка йде біля мене, це помічає.

— Тобі треба щось робити, Амандо, ти вже геть як той зомбі.

Вона сказала це не голосно, так, що Адам не почув, зате почув Кай.

— Щось робити з чим? — питає він і проводить рукою по своєму коротко стриженому волоссю.

— З Адамом! — вигукує Сарі, водночас сповільнюючи крок, аби дозволити Адаму відірватися вперед.

— Що, досі? — дивується Кай. — Я думав, за літо ти мала його розлюбити. Хіба не таким був план?

— Таким, — визнаю я, — але все стало тільки гірше. Я кохаю його.

— Йой! Так, тоді в нас великі проблеми, — підсумовує Кай і з відчаю хитає головою.

Сарі теж легенько хитає головою, але, здається, більше від того, що їй, гадаю, вже набридла та сама пісня. Річ у тім, що я закохана в Адама ще з четвертого класу, і з того часу не можу нічого з цим вдіяти.

Коли Адам перейшов до нашої школи у четвертому класі, всі дівчата були в нього закохані, але сам він ні в кого не був закоханий, він любив тільки грати у футбол. Спершу для мене зовсім не було проблемою з ним спілкуватися, іноді ми навіть грали разом в одній команді, коли він організовував матчі з Б-класом на великих перервах. Та раптом одного дня на уроці природознавства він підійшов до мене і запитав, чи не могла б я йому допомогти. Я гадала, він мав на увазі допомогу з домашнім завданням на сьогодні, та коли підійшла до його парти, виявилось, він просив мене допомогти йому зійтися з однією з Б-класу. Я не змогла одразу дати йому якоїсь звичної відповіді на зразок